

Το παιδί που αυθαδιάζει

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Φωτό: www.kurir-info.rs

Βγάζει γλώσσα, μας ειρωνεύεται, μας μιλά άσχημα και επιθετικά. Όταν η αυθάδεια έρχεται, ο σεβασμός φεύγει. Επιπλέον, όταν αυτό συμβαίνει μπροστά σε τρίτους, η ντροπή, ο θυμός και η απογοήτευσή μας χτυπάνε κόκκινο.

Τι έχουμε κάνει λάθος;

– Με όποιον τρόπο και αν περιγράφεται η αυθάδεια του παιδιού, η αιτία είναι κυρίως μια: **το παιδί είναι θυμωμένο** μαζί μας και προσπαθεί να μας εκδικηθεί. Από τους διάφορους τρόπους που έχει στη διάθεσή του, έχει επιλέξει τη «μεγάλη» γλώσσα.

– Πίσω από τον θυμό του παιδιού διαγράφεται πάντα **το δικό μας λάθος**. Αν αδιαφορήσαμε για το παιδί όταν ήρθε να μας μιλήσει, αν νιώθει πως το παραμελούμε γιατί μιλάμε πολλή ώρα στο τηλέφωνο ή το αδικούμε γιατί πχ το μαλώσαμε αμέσως μόλις μπήκαμε στο σπίτι, αν είμαστε απορροφημένοι με τις δουλειές μας και η μόνη στιγμή που ασχολούμαστε με τα παιδιά είναι για να τους δώσουμε διαταγές και να τους κάνουμε παρατηρήσεις ήρθε η ώρα να μας ανταποδώσουν την... καλοσύνη.

- **Τα παιδιά καθρεφτίζουν τη δική μας συμπεριφορά.** Αν εμείς μιλάμε συχνά επιθετικά μεταξύ μας ή είμαστε αγενείς όταν απευθυνόμαστε στους γονείς μας, δεν μπορούμε παρά να περιμένουμε αργά ή γρήγορα να εισπράξουμε την αντίστοιχη συμπεριφορά από τα δικά μας παιδιά.

Τι μπορούμε να κάνουμε;

- Το παιδί πρέπει να μυηθεί σταδιακά, από τη νηπιακή ηλικία, στην **έννοια του σεβασμού**. Πρέπει να δει στην πράξη τον σεβασμό να χαρακτηρίζει τις σχέσεις των ατόμων μέσα στην οικογένεια και στον κοινωνικό περίγυρο. Φροντίζουμε να προσέχουμε πως μιλάμε μεταξύ μας και οπωσδήποτε πως μιλάμε στο ίδιο το παιδί.

- Κάθε φορά που το παιδί αυθαδιάζει **φεύγουμε από το οπτικό του πεδίο**. Αν αυτό δεν αποδώσει, του ζητάμε να φύγει εκείνο από το χώρο όπου βρισκόμαστε και αν αρνηθεί, το μεταφέρουμε εμείς στο άλλο δωμάτιο προσέχοντας να μην δείξουμε θυμό (αυτό ακριβώς θέλει εξάλλου, να προκαλέσει δηλαδή την αντίδρασή μας).

- Τα παιδιά ηλικίας 3-4 ετών δεν συνειδητοποιούν ότι αυθαδιάζουν. Είναι δικό μας χρέος να τους το επισημάνουμε, κάθε φορά που συμβαίνει, με ήπιο τρόπο και συζήτηση. Ταυτόχρονα τους εξηγούμε ότι η αυθάδικη συμπεριφορά τους δεν μας αρέσει και το βάζουμε να σκεφτεί αυτό που είπε, με ερωτήσεις όπως: «Νομίζεις ότι είναι σωστό αυτό που είπες;», «Θα ήθελες να σου μιλήσω εγώ με τον ίδιο τρόπο;».

- Ζητάμε από το παιδί να μας πει γιατί κατέφυγε στην αυθάδεια, τι ήταν αυτό που το στενοχώρησε, το θύμωσε, το αναστάτωσε. Του δίνουμε την ευκαιρία να μας μιλήσει, φροντίζοντας αυτή **η κουβέντα να γίνει εν ηρεμία** και όχι όταν το παιδί είναι θυμωμένο.

«Αν εμείς οι γονείς μιλάμε με αυθάδεια στο παιδί, είναι πολύ πιθανό εκείνο να ανταποδίδει με τον ίδιο τρόπο, ενώ δεν αποκλείεται το παιδί να αντιγράφει την αυθάδικη συμπεριφορά που έχου τα ενήλικα μέλη της οικογένειας μεταξύ τους (ακόμη και αν η αυθάδεια περιορίζεται μεταξύ των ενηλίκων χωρίς να βρίσκει ως στόχο το ίδιο). Επίσης, υπάρχει πάντα η περίπτωση το παιδί που βγάζει γλώσσα να είναι παραχαϊδεμένο, να μην έχει κατανοήσει το ρόλο του σε σχέση με του γονέα και να θεωρεί τον εαυτό του το μεγάλο αφεντικό της οικογένειας».

Πηγή: babyspace.gr